ἔστι πάντα ἀληθῆ. τὰ αὐτὰ κείμενα γὰρ δοξάζοντες δηλονοτι οἱ διανοουμενοι καὶ ἀληθεύοντες. εἰ οὖν ἔχει τὰ ὄντα οὕτως ἀληθεύουσι πάντες. ὅπερ μὴν οὐκ ἀπὸ τῆς αὐτῆς εἰσι διανοίας ἀμφότεροι οἱ λόγοι, δῆλον. ἔστι δ' οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος πρὸς ἅπαντας τῆς ἐντεύξεως. οἱ μὲν γὰρ πειθοῦς δέονται, οἱ δὲ βίας. ὅσοι μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἀπορήσεως ὑπέλαβον οὕτως, τούτων βύσσατος ἡ ἄγνοια. οὐ γὰρ πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιαν ἡ ἀπάντησις αὐτῶν. ὅσοι δὲ λόγου χάριν λέγουσι, τούτων δ' ἔλεγχος ἔστις, τῶν τ' ἐν τῇ φωνῇ λόγου, καὶ τῶν ἐν τοῖς ὀνόμασιν. ἐλήλυθε δὲ τοῖς διαπορεῖν αὐτὴν ἡ δόξα ἐκ τῆς αἰσθήσεως· ἡ μὲν γὰρ ἅμα τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰναντία ὑπάρχειν, ὁρῶσιν ἐκ τοῦτου γενόμενα τἀναντία. εἰ οὖν μὴ ἐνδέχεται γενέσθαι τὸ μὴ ὄν, προϋπῆρχεν, ὁμοίως τὸ πρᾶγμα ἄμφω ὄν, ὡς φησὶ καὶ Ἀναξαγόρας μεμίχθαι πάντ' ἐν παντί φησι, καὶ Δημόκριτος· καὶ γὰρ οὗτος τὸ κενὸν καὶ τὸ πλῆρες ὁμοίως καθ' ὅτιοῦν ὑπάρχειν μέρος κάτοπτ τὸ μὲν ὂν τούτων ἔστι, τὸ δὲ μὴ ὄν. πρὸς μὲν οὖν τοὺς ἐκ τούτων ὑπολαμβάνοντας, ἐρεῖ μὲν ὅπῃ ὅπῃ μὲν τινα ὀρθῶς λέγουσι, ὅπῃ δὲ τινα ἀγνοοῦσι. τὸ γὰρ ὂν λέγεται διχῶς. ὥστ' ἔστιν ὂν ὅπῃ ἐνδέχεται γίγνεσθαί τι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἔστι δ' ὂν οὐκ ἅμα τὸ αὐτὸ ἔστι ὂν, καὶ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸ αὐτὸ ὄν. δυνάμει μὲν γὰρ ἐνδέχεται ἅμα τὸ αὐτὸ εἶναι τὰ ἐναντία, ἐντελεχείᾳ δ' οὔ. ἔτι δ' ἀξιώσειεν ἂν αὐτοῦ ὑπολαμβάνειν καὶ δῆλον οὐσίας εἶναι τῶν ὄντων, ἣ οὔτε κίνησις ὑπάρχει, οὔτε φθορά, οὔτε γένεσις τὸ παράπαν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ περὶ τὰ φαινόμενα ἀλήθεια, οἵοις ἐκ τῆς αἰσθήσεως ἐλήλυθε. τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς οὐ πλήθει κρίνεται οἷόν τινα φερσήκειν, εἰ δὲ ὀλιγότητι. τὸ δ' αὐτὸ τοῖς μὲν ἡδὺ καὶ γευομένοις δοκεῖ εἶναι, τοῖς δὲ πικρόν. ὥστ' εἰ πάντες ἐκαμνον, ἢ πάντες παρεφρόνουν, ὅδ' δ' ἢ τρεῖς ὑγίαινον, ἢ νεῦν εἶχον, δοκεῖν αὖ τούτοις κάμνειν καὶ παραφρονεῖν, τοῦ δ' δμοίως οὔ. ἔτι δὲ πολλοῖς τ' δμοιον ζῴων τἀναντία φαίνεσθαι καὶ ἡμῖν καὶ αὐτῷ δ' ἑκάστῳ πρὸς αὐτὸν οὐ τοῦτο κατ' ἀεὶ αἴσθησιν ἀεὶ δοκεῖν. ποῖα οὖν τούτων ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ἄδηλον. οὐδὲν γὰρ μᾶλλον τάδε ἢ τάδε δῆλον, ἀλλ' ὁμοίως. διὸ Δημόκριτός γέφησιν, ἢ τοι οὐδὲν εἶναι δῆλον, ἢ ἡμῖν γ' ἄδηλον. ὅλως δὲ διὰ τὸ ὑπολαμβάνειν, φρόνησιν μὲν τὴν αἴσθησιν, ταύτῃ δ' εἶναι δμοίωσιν,

ra esse. Opposita nanque opinantur qui mentiuntur, & qui verum dicunt. Si igitur ea, quæ sunt, ita se habent, verum omnes dicunt. Quòd itaque ambæ orationes ex eadem mente sint, patet. Non est autem idem omnes conueniendi modus. Quidam enim persuasione, quidam verò vi indigent. Quicunque nanque propterea quòd dubitent, ita existimarunt, horum ignorantia sanabilis est. Non enim ad sermonem, sed ad mentem eorum obuiatio est. Quicunque verò sermonis gratia dicunt, horum sanatio, redargutio est, & eius sermonis, qui in voce, & eius, qui in nominibus. Aduenit autem illis qui dubitant, hæc opinio, à sensibilibus. Illa quidem, qua dicitur, simul contradictoria, & contraria esse, videntibus ex eodem contraria fieri. Si igitur non est possibile, quod non est, fieri, præextitit similiter vtrunque ens. Sicut Anaxagoras omne in omni misceri ait, atque Democritus. Etenim hic quoque vacuum & plenum similiter in quacunque parte esse: atqui horum hoc quidem ens, hoc verò non ens esse. Ad illos itaque, qui ex his ita arbitrantur, dicemus quòd quodammodo qui dem verè dicunt, quodam modo verò ignorant. Ens nanque dupliciter dicitur. Quare aliquo modo quidem possibile est aliquid ex non ente fieri, aliquo vero modo, non est: simúlque idem ens, & non ens esse, sed non secundum idem ens. Potentia nanque contingit, simul idem contraria esse, actu verò minimè. Item eos efflagitabimus aliam quoque substantiam entium existimare, cui neque motus, neque corruptio, neque omnino generatio insit. Similiter autem veritas in iis quoque quæ apparent quibusdam ex sensibilibus aduenit. At enim verum nõ pluralitate, neque paucitate, iudicari censere debent. Idẽ autem quibusdam gustantibus, dulce, quibusdam amarum esse videtur. Quare si omnes ægrotarent, aut omnes insanirent, duo verò, vel tres sani, aut mentis compotes essent, hi vtique videri possent ægrotare, ac insanire, cæteri verò minimè. Item multis aliorum animalium contraria apparerent quam nobis, ac nostrûm cuique non eadem ad se ipsum semper secundum sensum apparent. Qualia igitur horũ vera vel falsa, nõ est manifestum. Nihilò minùs enim magis hęc quàm illa vera sunt, sed ęqualiter: propter quod Democritus, aut nihil esse verũ, aut nobis ignotũ esse ait. Et simpliciter propterea quòd sensum quidẽ prudentiã putãt, hãc vero alterationẽ esse,